

НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ДА ИЗЛЕЗЕШ ОТ ВАВИЛОН

Дейвид Уилкерсън
7 Януари 1991

След 70 години робство, еврейския народ чу вика на пророка: „Излезте от Вавилон, бягайте!” (Исая 48:20)

Еремия излезе и проповядва: „В онези дни и в онова време... ще дойдат израилевите синове, те и юдовите синове заедно с тях; ще вървят и ще плачат, и ще потърсят ГОСПОДА, своя Бог. Ще питат за Сион с лицата си насочени към него... Бягайте отсред Вавилон” (Еремия 50:4-5,8). „Бягайте отсред Вавилон и отървете всеки живота си, не погивайте в беззаконието му!” (Еремия 51:6)

Само 42000 души и подвластните им излязоха от Вавилон. Те се върнаха в Ерусалим с плач и голяма молба. Там те поправиха олтара и постановиха ежедневните жертвоприношения.

Това е картина на хора, които напълно отделиха себе си от покварата и идолопоклонството на света. Те се върнаха към Господ с цялото си сърце, отделиха себе си за Бог. Тези хора изобразяват днешния праведен, свят остатък, който е излязъл от мъртвата религиозност и всичко, което спира духовния им растеж.

Въпреки това, Божият план за израилтяните, както и за нас днес, никога не е бил просто отделяне от света. Може да си излязъл от мъртва, вавилонска църковна система, нещо, което е умъртвявало душата ти. Вероятно някога си живял двойствен живот – съзнанието ти е било покварено, а растежа ти в Господ спънат. Но след това ти чу призива.

Бог те раздвижи. Копнееше да бъдеш сред християни със същия този скъпоценен призив и Бог те изведе. Сега можеш да кажеш: „Аз вярвам, че раста, понеже имам сърце за Бог. Бях отделен от света!”

И все пак не е достатъчно да кажеш както евреите в Израел: „Пристигнахме! Това е крайната Божия цел за нас. Ние сме отделени от греха, излязохме от Вавилон. Предадохме се изцяло на Бог!”

Вижте, докато те казваха това, Божието свидетелство лежеше в руини. Храмът изобразява Господното свидетелство на земята. Когато всичко беше подредено според Божия план и цел, храмът беше благословен от Божието присъствие. Хора като саавската царица дойдоха и гледаха Соломон да отива в храма. Самата гледка и взе дъха. Такива хора изпитваха голяма почит и страхопочитание към Бога на Израел.

Но грехът накара Божието присъствие да се оттегли от храма. Когато идваше грях, славата се оттегляше и храма се рушеше.

Когато Бог каза на Израел да излезе от Вавилон, Той не искаше те просто да избягат от онзи покварен град и общество. Той ги призова да се върнат в Ерусалим, за да издигнат свидетелство – да възстановят и построят дома Му. Това беше главния им призив: „Отидете в Ерусалим и постройте дома Ми! Първо поставете Моя интерес над вашия!”

Бог беше раздвижил сърцата на служителите и лидерите – първосвещеника Иисус и Зоровавел. Те започнаха работа с голяма енергия, но когато се изправи опозиция, започнаха да прималяват. Храмът беше пренебрегнат в продължение на 16 години. А в съзнанието им дойдоха хиляди извинения защо не можеха да продължат Божието дело.

Историята на Агей е жизненоважна за нас, понеже Бог ни е раздвижил и ни е говорил същите думи: „Излезте от Вавилон и постройте дома Ми!”

Бог ни е дал бреме за бездомните, бедните и нуждаещите се. Той не желае ние просто да си седим и да ядем сами хляба си. Той ни казва да поставим първо Неговите интереси и да построим дома Му!

Той казва: „Не ви призовах само за да се отделите от света, да бъдете святи, да Ме хвалите. Да, това са добри неща. Но Аз ви изведох от Вавилон с по-голяма цел. Искам да ви подготвя, да ви използвам, за да издигна свидетелството Си!”

Възлюбени, свидетелството лежи в абсолютни руини. Аз ви питам: Каква част от Исус Христос е показала църквата на света през последните 15 години? Христос на богатствата, на умоляването да поддържа човешките мечти и империи!

А през цялото време истинското свидетелство на Христос е запустяло. И Бог призовава хора в тези времена, които да построят отново истинското свидетелство за това кой е Христос. Той е Онзи, който чува сърдечния вик на бедните. Той е любящ Христос, който се грижи за нас. Той се пресяга, за да помогне на нуждаещия се, на бездомния.

В Откровение 18:2-4, Йоан извика: „Падна, падна Вавилон, велики... Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ!”

Проповядвам същото това послание в продължение на 12 години. Вавилон изобразява грешното, зло общество, споразумяло се с отстъпническата, върнала се към греховете си църква. За нас Вавилон представлява живот на духовно безразличие, мързел и компромиси със света, изпразнена от Бог и Неговата святост религия.

В този момент съществува растящ остатък от святи, отделени от света християни, чиито сърца са били раздвижени. Това е лично дело на Бог. Тези вярващи не са могли повече да си затварят очите пред злото и компромисите в църквите си. Те са чули как Святия Дух ги призовава към живот на святост и отделяне от света.

Те вече са излезли от Вавилон, от смъртта и корупцията на отстъпничеството. Вече не се покланят на идолите на този век. Те са свят народ, наистина отделен – хора гладни да отидат по-дълбоко в Господ.

Но просто да излезеш от Вавилон не е достатъчно. Не е достатъчно да кажеш: „Бог ме е изчистил и оставих старите си пътища. Наистина се промених. Излязох от религиозното вавилонско гробище.”

Бог се опитва да ни каже нещо повече. И аз вярвам, че точно там „евангелието на вярата и просперитета” излезе от релсите.

Вижте, това евангелие започна съществуването си с някои много благочестиви хора. Те бяха гладни за Бог, раздвижени, вярващи че могат да служат на Бог повече, отколкото бяха виждали в мъртвите, религиозни системи около тях. Започнаха да разбират, че Бог иска да благослови хората Си, да им даде възможности с определена цел. И, както Израел, тези хора излязоха от Вавилон и откриха, че Бог благославя онези, които наистина Му вярват.

Виждаме това в Стария Завет. Бог обеща да благослови евреите, които насочеха сърцата си към Ерусалим. Но Той даде всички тези благословения с намерението хората първо да построят дома Му, да възстановят свидетелството, което беше разрушено.

Днес ние трябва да използваме ресурсите, които ни дава Бог, за да храним гладните, да облечем голите, да подслоним и служим на вдовиците и да избавяме сираците и бездомните. Затова Бог иска да излее благословенията Си върху нас, за да ги дадем. Божиите хора винаги са се молили: „О, Господи, благослови ме, за да мога да благословя нуждаещите се! Обогасти ме, че да мога да дам повече за делото Ти.” Това също така се появява в книгите на всички проповедници на просперитета: „Бог иска да те обогати, за да имаш повече, което да дадеш за делото Му.”

Но има нещо изкривено в човешката природа. Когато веднъж сложим ръце на ресурсите, ние веднага започваме да правим планове за себе си, вместо да раздадем тези благословения. Това се случва с евангелието на просперитета в този последен час.

Аз вярвам, че Бог се опитваше да издигне свидетелство. Той искаше църква, която чрез Сина Си Исус ще стои в най-мрачните дни, които предстоят, църква, която ще вярва на Бог за ресурси и помазание. Бог искаше хора, на които може да се довери. Хора, които нямаше да похарчат пари за себе си, а ще ги дадат, така че други хора в последните дни да видят Христос, Който може да направи това, което правителството не може.

Но какво се случи? Вместо да се протегнат към бедните и нуждаещите се, християните, които бяха благословени финансово, изхарчиха парите за себе си.

Купуват като за последно. Малцина поставят първо Божието сърце в даването си. Те дават, когато им е изгодно или от чувство за вина. Вместо да живеят чрез вяра и да дадат онова, което Бог им е дал, те купуват още и още за себе си, а дават само огризките.

Да, хубаво е да кажеш: „Господи, благослови ме, така че да мога да благословя другите!“ Но така правят само хората със съкрушено пред Господ сърце, не и другите.

Това се случи с Израел. Накрая хората спряха да строят Божия дом. Те повтаряха в продължение на 16 години: „Не е дошло времето, времето да се построи ГОСПОДНИЯТ дом.“ (Агей 1:2) Бяха построили само основите, а намериха стотици оправдания защо не могат да направят онова, което ги призова Бог.

Задачата беше твърде скъпа, а икономиката слаба. Те казаха: „Още не му е времето. Ще изчакаме, докато се подобрят условията.“ Но бъдещето изглеждаше пусто. Посевите вехнеха, бизнеса се сриваше, хората на заплата губеха парите си веднага, след като ги спечелеха. „Надничарят получава надницата си в пробита кесия.“ (Агей 1:6)

Ясно е, че искаха да построят Божия дом. Те имаха истинско видение от Бог. Но казваха, че времето не е подходящо: „Едва изхранваме семействата си. Как можем да предприемем този огромен проект, когато повечето от нас едва свързват двата края? Дори Соломон обременя хората като им взимаше толкова много за построяването на храма.“

Така, че те не положиха нито един камък в продължение на 16 години. Но през това време хората намериха достатъчно пари, време и ресурси да построят собствените си къщи и да подсигурят интересите си.

Построиха си добри къщи, купиха си скъпи мебели, кедрова ламперия, гравирани тавани. Не оставиха олтара, нито жертвоприношенията, но се грижеха за нуждите на семействата си: „Бог определено очаква от мен да се грижа за семейството си. Той е добър Бог и ние Го обичаме. Веднага след като посрещнем нуждите си, ще се погрижим и за Неговите!“

Накрая Бог каза: „Време ли е за самите вас да живеете в своите обковани с дъски къщи, докато този дом пустее?“ (Агей 1:4)

С други думи: „Вие казвате в продължение на 16 години – не е време да построим Божия дом, не е време за Неговите интереси, а получихте онова, което ВИЕ искахте. Не е ли време да излезете с вяра и да направите онова, което ви заповядах? Но вие се прибирате в красивите си къщи, при хубавата си гарнитура и казвате: Бог разбира. Излизате и ядете каквото пожелаете, правите каквото пожелаете и купувате каквото пожелаете, но когато видите нуждите на бедните, казвате: Много е скъпо!“

Агей каза на хората: „Искам да ви покажа какво става, когато отлагате покорството към Божиите заповеди!“

Точното време да направиш това, което ти каже Бог, е когато Той изпрати пророческото Си Слово и задвижи сърцето ти.

Трябва да се покоряваме на Божиите заповеди веднага, след като те се открият. Без забавяния, без оправдания, без да ги отлагаме за малко, докато преследваме собствените си интереси.

Понякога на онези, които отлагат да направят онова, което Бог заповядва, се случва нещо от Бог. Докато те казват: „Не му е времето, имам още много за гладене“, Бог им докарва суша.

„Оглеждахте се за много, а ето, стана малко и когато го донесохте у дома, Аз духнах на него. Заради какво? — заявява ГОСПОД на Войнствата. — Заради Моя дом, който пустее, а вие тичате всеки за дома си. Затова, заради вас небето задържа росата и земята задържа добива си.“ (Агей 1:9-10)

Агей обясняваше на тези хора защо са толкова сухи, празни и отегчени. Хората не можеха да си обяснят странните обстоятелства. Никога не бяха задоволени. Изпитваха дълбока, неутолима, вътрешна жажда. Колкото повече харчеха, от толкова повече неща се нуждаеха и толкова по-нешастни се чувстваха.

Когато не се покорим на Бог, Той духва върху благословенията ни и те увяхват. Преживяваме вътрешно увяхване.

Божественото безпокойство, дълбоката вътрешна суша, е любящото Божие наказание, което има за цел да ни предпази от това да бъдем победени от пояждащия ни личен интерес.

Аз съм изпитвал този вид грижовно наказание – да правя много за Бог, и въпреки това да чувствам, че не е свършено почти нищо. Да работя наистина много, а да чувствам, че не съм стигнал никъде.

Необяснимо е чувството да вършиш много, а да постигаш малко – чувство на душевно безпокойство. То е като да обичаш Бог, но да чувстваш, че не си докоснал нещо, което Той иска. Да знаеш, че си пропуснал нещо.

Описвам ли нещо, което се случва в живота ти в този момент? Може би ти служиш на Бог, но не си напълно доволен от християнския си живот. Или изпитваш духовна суша, вътрешна замъртвялост, докато всички около теб напредват в Господ. Може би Бог ти казва: „Аз предизвиках сушата.“

Възлюбени, това не е Божия гняв. Любовта Му докарва тези неща върху нас. Виждате ли, Бог предизвиква сушата, за да ни покаже безполезността и празнотата на всичко, което задоволява егото и плътта. Това, което работи, е любящата Божия ръка: „Няма да те оставя да бъдеш погълнат от егоизъм, така че ти изпращам суша, за да те спася!“

Народа на Израел вярваше и на посланика, и на посланието Му. Те оставиха настрана всичките си мисли, всичките си послания. Те не казаха: „Аз също чувам Бог и знам, че още не е времето да строим.” Не! Те позволиха на Божието Слово да докосне сърцата им (Агей 1:14). Те бяха раздвижени.

Вижте, Агей не ги обвиняваше за това, че имат хубави домове или че са благословени. Това бяха странични продукти от ходенето им с Бог в завета Му. Бог иска да благослови хората си.

Но пророкът призоваваше народа да се върне към правилния баланс. Хората се отзоваха като оставиха настрана собствените си мисли. И само след 23 дни те започнаха да строят.

Бог бързо се намесва, когато народа Му е твърде зает да се покори на Словото Му и да построи дома Му.

В същият час, в който хората решиха да направят онова, което Бог им заповяда, Господ отвори небесните и земните складове. Той изпрати отново Агей с това послание: „Мое е среброто и Мое е златото, заявява ГОСПОД на Войнствата.” (Агей 2:8) Той казваше следното: „Никога повече не гледайте икономиката. Никога повече не се страхувайте, защото бъдещето изглежда мрачно. Всичко е Мое. Аз ще снабдя всичките ви нужди!”

Ню Йорк ще остане без пари. Банките се сриват. Щатското и държавното правителство рухват, но Бог е богат както винаги и складовете Му никога не се изпразват. И Той иска да даде ресурсите Си на Своя народ – не за да ги изхарчат за себе си, а за да установят свидетелството Му.

Можеш уверено да вършиш Божието дело, „защото Аз съм с вас, заявява ГОСПОД на Войнствата.” (Агей 2:4). „Според словото на завета Ми с вас, когато излязохте от Египет, Духът Ми ще стои между вас; не бойте се! Защото така казва ГОСПОД на Войнствата: Още веднъж, след малко, и Аз ще разтърся небесата и земята, и морето, и сушата.” (2:5-6)

Построяването на храма беше много скъпо начинание, а израилтяните нямаха почти нищо, с което да работят. Въпреки това Бог каза: „Понеже решихте да излезете във вяра, понеже имате сърце да построите дома Ми и да издигнете свидетелството Ми – Аз ще разтърся небето и земята. Не гледайте икономиката или бъдещето! Гледайте Мен и работете! Аз съм с вас, и това е всичко, което трябва да знаете!”

Исус каза: „Давайте, и ще ви се дава: добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в скута, защото с каквата мярка мерите, с такава ще ви се отмерва.” (Лука 6:38)

Към този момент местния управител не беше продал на израилтяните никакви продукти. Те бяха обкръжени от всички страни. И им се пречеше в продължение на 16 години.

Хората се питаха: „Откъде ще намерим всичкия дървен материал? Съседите ни дори не ни поздравяват. Кълнат ни.”

Въпреки това израилтяните се посветиха на делото. Това е всичко, от което се нуждае Бог – желаещи хора, готови да работят.

Поради посвещението на хората, базирано единствено на вяра, Бог реши да ги благослови повече отколкото си представяха. Изведнъж Бог снабди всичките им нужди.

Той знаеше, че те ще продължат. Вече се вълнуваха от това, че вършат делото Му. И преди да положат първия камък, Бог започна да излива благословенията Си. (Агей 2:13-19)

Бог каза: „Внимавайте от този ден нататък“, което означава: „Отбележете! Отбележете си го в календара! Досега вършехте собствената си воля, строяхте за себе си, но сега нещата ще се променят. Няма да има повече отегчение. Няма да чувствате, че не постигате нищо! Това е само началото!

Отсега нататък Аз ще напоявам душата ви с голяма радост, мир и чувство за абсолютна пълнота. Ще ви дам силата и живота Си! Ще направя този град, град на мир!”

Ето защо пророчеството на Агей ме смири – лично мен. Бог е раздвижил сърцата ни да излезем с вяра и да издигнем свидетелство за любовта и грижата на Исус към бедните, нуждаещите се и бедстващите в този град. Ние сме предизвикани да построим дом на състрадание.

Работата изглежда съкрушителна. Има около 90 000 бездомни хора само в Ню Йорк и броят им расте. Дори някои хора от нашето събрание могат да излязат на улицата, ако изгубят работата си. Икономиката се срива, а бъдещето е плашещо. Да се опитваш да работиш с агенциите в града е като да се изгубиш в джунглата. Без никакво съмнение знаем, че Господ ни е благословил като ни е сложил на място, на което да изпълняваме заповедите Му. Знаем също, че ако не действаме, ако не действаме сега – върху нас ще дойде духовна суша.

Бог ще духне върху благословенията ни и ще ни смаже „с главня и мана“ (Агей 2:17). Ще ни превърне в егоистични, оплакващи се, нещастни християни, обедняващи за един ден.

Въпреки, че Бог ме е уверил в провизиите Си, наскоро се уплаших, докато четох една статия във вестник „The New York Times“, озаглавена „Депресията дойде“.

Адвокат по банкрутите казваше, че пазара за недвижими имоти ще се срине след около 9 месеца, че не трябва да купуваме недвижими имоти сега, понеже след година, цената ще падне драстично.

Веднага след като видях това, аз си помислих: „Не е време да строим дом за вдовици и неомъжени майки, или дом за бездомни хора и наркомани. Ще бъде по-евтино догодина.“ Обадох се на един от членовете на борда на директорите на църквата и му казах: „Може би трябва да изчакаме...”

Слава на Бог за смелостта на този скъп брат. Икономиката не го развълнува. Той каза: „Пасторе, всичко, което има значение е дали Бог казва, че това е мястото и времето. Ще го направи. С депресия или без депресия. Бог ще ни помогне.”

И ако това малко шамаросване не ми беше достатъчно, аз получих всичко, от което се нуждаех, когато отидох да се моля. Святият Дух ми каза да прочета Агей – какво наказание получих само!

Току що бяхме поръчали завеси за кабинета ми и бяхме боядисали и облепили с тапети стените. Докато седях в тази стая, четейки думите на Божия пророк, почувствах осъждане. Не можех да чакам да дойде понеделник, за да се върна в офиса си и да започна работа по Божия дом.

Неотдавна един социален работник каза, че „умора за състрадание” е ударила Ню Йорк. Хората са уморени да гледат бездомни просяци където и да отидат и емоционално се дистанцират от страдащите около тях.

Възлюбени, дано това никога не се случи с нас! Да не сме посмели да ни се случи на нас, църквата на Исус Христос! Понеже Бог винаги дава нов живот на страдащите. Той е дъжда, който напоява градината и напоява сушата, изворът, който не пресъхва (Исая 58:11). Всичко, което Той докосне, избуява за живот.

Ако не се пресегнем с този скъпоценен живот, знаете ли какво ще се случи? Същото нещо, което се случи на хората, на които говори Агей. Интересите ти ще се обърнат към теб, вместо към света. Всичко, което правиш, ще бъде поза.

Но Бог няма да позволи това да се случи. Той казва: „Ще изпратя славата Си на теб! Ще ти дам всичките Си ресурси, а всичко, което трябва да направиш, е да се посветиш и да се държиш за посвещението!”

Има едно последно приложение към пророчеството на Агей. То е насочено към онези, които са казали: „Не е време да дам всичко на Исус. Това ще се случи друг път! Наистина ще го направя... някой ден!”

Задържаш някакъв личен интерес, който си мислиш, че Бог ще ти отнеме. Казваш: „После, когато го направя, когато е реализиран – тогава ще дам всичко на Исус!”

Не, вярвай ми, няма да го направиш! Бог може да те призовава за последен път. Благодатта Му винаги ще е на разположение, но сърцето ти ще бъде твърде кораво, за да откликне! Днес е деня! „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението” (Евреи 3:15). Не чакай друг случай, за да кажеш „да” на Исус!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1991 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[It's Not Enough to Get Out of Babylon / Не е достатъчно да излезеш от Вавилон](#)